

*Pentru J.R.R. Tolkien,
care mi-a dezvăluit
lumea mitologiei scandinave*

CAPITOLUL 1

Te-aș ruga să nu-mi omori țapul

Lecția învățată: dacă scoți o walkirie la cafea, o să te trezești pe cap cu nota de plată și cu un cadavru.

N-o mai văzusem pe Samirah al-Abbas de aproape șase săptămâni, așa că atunci când a sunat din senin și mi-a spus că trebuie să vorbim despre o problemă de viață și moarte, am fost de acord imediat.

(Teoretic, eu sunt deja mort, ceea ce înseamnă că mie nu mi se aplică povestea cu „viața și moartea“, dar... Sam părea neliniștită.)

Când am ajuns la Thinking Cup, pe strada Newbury, ea încă nu venise. Locul era plin, ca de obicei, așa că m-am pus la coadă la cafea. Câteva secunde mai târziu, Sam a zburat – literalmente – chiar peste capetele clienților cafenelei.

Nici măcar n-au clipit. Muritorii obișnuiți nu-s în stare să proceseze lucrurile magice, ceea ce-i un noroc, pentru că altfel bostonienii și-ar petrece cea mai mare parte a timpului îngroziți, fugind de uriași, troli, căpcăuni și einherjari înarmați cu topoare de luptă și cafele cu lapte.

Sam a aterizat lângă mine în uniformă școlară – teniși albi, pantaloni kaki și o cămașă bleumarin cu mânecă lungă, cu sigla de la King Academy. Un hijab verde îi

RICK RIORDAN

acoperea părul. La centură îi atârna un topor. Eram convins că toporul nu făcea parte din uniforma standard.

Chiar dacă revederea m-a bucurat, am observat că cearcănele de sub ochii ei erau mai închise la culoare ca de obicei. Se legăna pe picioare.

— Hei, am spus. Arăți groaznic.

— Și eu mă bucur să te văd, Magnus.

— Nu, adică... nu *mai* groaznic ca de obicei. Groaznic, adică epuizată.

— Vrei o lopată ca să-mi poți săpa groapa și mai adânc?

Am ridicat mâinile în semn de capitulare.

— Unde ai fost în ultima lună și jumătate?

Umerii i s-au crispat.

— Volumul de muncă din semestrul ăsta m-a terminat. Îi îndrum pe copii după școală. Apoi, după cum bine știi, mai am și slujba aia *part-time* în care culeg sufletele morților și conduc misiuni super-secrete pentru Odin.

— Copiii de azi și programele lor încărcate...

— Pe lângă toate astea... mai e și școala de pilotaj.

— Școala de pilotaj?

Am înaintat odată cu coada.

— E vorba de *avioane*?

Știam că Sam plănuia să devină pilot profesionist într-o zi, dar nu știam că lua deja lecții.

— Poți face *asta* la șaisprezece ani?

Ochii i-au scânteiat de entuziasm.

— Bunicii mei nu și-ar fi permis niciodată, dar familia Fadlan are un prieten care conduce o școală de pilotaj. Până la urmă i-au convins pe Jid și pe Bibi...

— Ah.

Am rânjit.

— Deci lecțiile au fost un cadou de la Amir.

Ciocanul lui Thor

Sam a roșit. E singura adolescentă pe care o știu care are un *logodnic* și e adorabil cum se îmbujorează când vorbește despre Amir Fadlan.

— Lecțiile alea au fost cele mai nimerite, cele mai bine alese...

A oftat gânditoare.

— Dar destul pe tema asta. Nu te-am chemat aici ca să vorbesc despre programul meu. Trebuie să ne întâlnim cu un informator.

— Un informator?

— Ar putea fi ocazia pe care-o așteptam. Dacă informațiile lui se verifică...

Telefonul lui Sam a bâzâit. L-a pescuit din buzunar, s-a uitat la ecran și a înjurat.

— Trebuie să plec.

— De-abia ai ajuns.

— Treburi de walkirie. Posibil un cod trei-opt-unu: moarte eroică în curs de desfășurare.

— Pe asta ai inventat-o.

— Ba nu.

— Deci... cineva crede că e pe cale să moară și îți scrie un mesaj: „Atât mi-a fost! Am nevoie urgentă de o walkirie!“, urmat de câteva emoticoane cu fețe triste?

— Îmi amintesc că eu ți-am dus sufletul în Walhalla. Și nu mi-ai scris.

— Nu, dar eu sunt mai special.

— Du-te la o masă de afară, a spus ea. Întâlnește-te cu informatorul. Mă întorc cât pot de repede.

— Nici nu știu cum arată informatorul tău.

— Îl vei recunoaște când îl vei vedea, a promis Sam. Fii curajos. Și ia-mi și mie un biscuit.

A zburat din magazin de zici că era Super Musulmana, lăsându-mă pe mine să plătesc comanda.

RICK RIORDAN

***

Am luat două cafele mari și doi biscuiți și am ales o masă de afară.

Primăvara sosise devreme în Boston. Petice de zăpadă murdară încă se mai agățau de borduri ca tartrul de dinți, dar cireșilor le dăduseră muguri albi și roșii. Aranjamentele cu haine înflorate în culori pastelate invadaseră vitrinele buticurilor de lux. Turiștii se plimbau și se bucurau de soare.

Stând afară, în hainele mele confortabile, cu blugii proaspăt spălați, în tricou și cu o geacă de blugi, mi-am dat seama că era prima primăvară din ultimii trei ani în care nu mai trăiam pe străzi.

În martie, anul trecut, șterpelisem haine din tomberoane. Dormisem sub un pod din Grădina Publică, pierdusem vremea cu amicii mei Hearth și Blitz, mă ferisem de polițiști și mă străduisem să nu-mi pierd viața.

Apoi, în urmă cu două luni, am murit luptându-mă cu un uriaș de foc. M-am trezit la Hotelul Walhalla ca războinic einherj al lui Odin.

Acum aveam haine curate. Făceam duș în fiecare zi. Mă culcam într-un pat confortabil în fiecare seară. Puteam să stau la masa asta de cafea și să mănânc o mâncare pe care chiar o plătisem, fără să-mi fac griji că mă vor alunga angajații.

De la renașterea mea, mă obișnuisem cu multe lucruri ciudate. Călătorisem în cele Nouă Lumi și întâlnisem zei scandinavi, elfi, pitici și o grămadă de monștri cu nume pe care nu le puteam pronunța. Făcusem rost de o sabie magică care îmi atârna acum la gât, sub forma unui pandantiv. Tocmai avusesem o conversație amețitoare cu verișoara mea Annabeth despre zeii *greci* care locuiau la

Ciocanul lui Thor

New York și îi făceau *ei* viața grea. Se pare că America de Nord era plină de zei antici. Eram infestați, nu alta.

Ajunsesem să accept toate aceste lucruri.

Dar să fiu iar în Boston, într-o zi frumoasă de primăvară, și să pierd vremea ca orice copil normal era ciudat.

Am scrutat mulțimea de pietoni, în căutarea informatorului lui Sam. „Îl vei recunoaște când îl vei vedea“, îmi promisese. M-am întrebat ce informații avea tipul ăsta și de ce Sam le considera de viață și de moarte.

Mi-am ațintit privirea pe o vitrină de la capătul cvarțialului. Deasupra ușii, firma de aramă și argint încă strălucea mândră: BLITZEN'S BEST, dar magazinul era închis. Geamul ușii din față era acoperit pe interior, cu un mesaj scris în grabă cu markerul roșu: „Închis pentru redecorare. Deschidem în curând!“

Voiam s-o întreb pe Samirah ce-i cu asta. Habar n-aveam de ce vechiul meu prieten Blitz dispăruse brusc. Într-o bună zi, în urmă cu câteva săptămâni, trecusem pe lângă magazin și îl găsisem închis. De atunci, nu mai auzisem niciun cuvânt de la Blitzzen sau de la Hearthstone, ceea ce era ciudat.

Gândul ăsta mă preocupa atât de tare că era cât pe ce să nu-l văd pe informatorul nostru până n-a ajuns chiar deasupra mea. Dar Sam avea dreptate: ieșea în evidență. Nu vezi în fiecare zi un țap îmbrăcat în trenchi.

Între coarnele încovoiate avea îndesată o pălărie cu boruri mici. O pereche de ochelari de soare îi era așezată pe nas. Trenchiul i se încurca întruna în copitele din spate.

În ciuda deghizării reușite, l-am recunoscut. Îl omorâsem și-l mâncasem pe țapul ăsta într-o altă lume; fusese genul de experiență de neuitat.

— Otis, am spus.

RICK RIORDAN

— Şşş, a zis el. Sunt incognito. Spune-mi... *Otis*.

— Nu-s sigur că asta înseamnă *incognito*, dar fie.

Otis, alias Otis, s-a suit pe scaunul pe care-l ținusem pentru Sam. S-a așezat pe picioarele din spate și și-a pus copitele din față pe masă.

— Unde e walkiria? E și ea incognito?

S-a uitat la punga cu biscuiți de lângă el de parcă Sam s-ar fi putut ascunde în ea.

— Samirah a trebuit să plece să culeagă un suflet, am spus. Se întoarce în curând.

— Trebuie să fie plăcut să ai un scop în viață, a oftat Otis. Ei, mersi pentru mâncare.

— Nu e pentru...

Otis a apucat punga cu biscuiții lui Sam și a început să-i mănânce, cu tot cu hârtie.

La masa de lângă noi, un cuplu mai în vârstă s-a uitat la prietenul meu țap și a zâmbit. Poate că simțurile lor de muritori îl percepeau ca pe un copil drăguț sau ca pe un câine amuzant.

— Așa.

Îmi venea greu să-l văd pe Otis cum devorează biscuiții, împrăștiind firimituri pe reverul hainei.

— Ai ceva să ne spui?

Otis a behăit.

— E vorba despre stăpânul meu.

— Thor.

Otis a tresărit.

— Da, el.

Dacă aș fi lucrat pentru zeul tunetelor, și eu aș fi tresărit la auzul numelui Thor. Otis și fratele său, Marvin, trăgeau carul zeului. De asemenea, îi furnizau lui Thor o cantitate infinită de carne de capră. În fiecare seară, Thor îi omora și îi mânca la cină. În fiecare dimineață,

Ciocanul lui Thor

Thor îi învia. De asta trebuie să mergeți la facultate, copii – pentru ca atunci când o să fiți mari, să nu trebuiască să vă angajați ca țapi magici.

— Am în sfârșit o pistă, a spus Otis, despre *acel obiect* care-i lipsește stăpânului meu.

— Te referi la cioc...?

— N-o spune cu voce tare! m-a avertizat Otis. Dar, da... e vorba de *cioc*.

Gândul mi-a zburat înapoi în timp, în ianuarie, când l-am întâlnit pentru prima dată pe zeul tunetelor. Ne-am distrat la un foc de tabără, l-am ascultat pe Thor care trăgea pârțuri, apoi vorbea despre emisiunile lui TV preferate, apoi trăgea pârțuri, se plângea de ciocanul care-i lipsea, pe care-l folosea ca să ucidă uriași și ca să-și vadă emisiunile TV preferate, și apoi trăgea pârțuri.

— *Încă* lipsește? am întrebat.

Otis și-a încleștat copitele de masă.

— Păi, *oficial*, nu, desigur. Dacă uriașii ar ști sigur că Thor nu mai are știi-tu-ce, ar invada lumile muritorilor, ar distruge totul și m-ar băga într-o depresie profundă. Dar neoficial... da. Îl căutăm de luni de zile și degeaba. Dușmanii lui Thor devin tot mai îndrăzneți. Îi simt slăbiciunea. I-am spus terapeutului meu că asta îmi amintește de când copilăream în țarcul de capre și bătaușii mă puneau la punct.

Otis privi pierdut cu ochii lui galbeni, cu pupile ca niște fante.

— Cred că atunci mi s-a declanșat stresul traumatic.

Era rândul meu să vorbesc câteva ore cu Otis despre sentimentele lui. Fiind o persoană groaznică, am spus doar „Știu ce simți“ și am continuat.

— Otis, am zis, ultima dată când te-am văzut, îi găsisem lui Thor un toiag frumos din fier pe care să-l

RICK RIORDAN

folosească ca armă de rezervă. Nu-i tocmai lipsit de apărare.

— Nu, dar toiagul nu-i la fel de bun ca... *ciocul*. Nu le inspiră aceeași teamă uriașilor. De asemenea, Thor se enervează când încearcă să-și urmărească emisiunile folosind toiagul. Ecranul e minuscule, iar rezoluția e groaznică. Nu-mi place când Thor se enervează. Mi-e greu să-mi găsesc liniștea.

Multe lucruri n-aveau sens: de ce lui Thor îi era atât de greu să-și localizeze propriul ciocan; cum era posibil să fi ținut secretă pierderea lui față de uriași atâta timp și ideea că șașul Otis trebuia să-și găsească liniștea.

— Deci Thor vrea ajutorul nostru, mi-am dat cu presupusul.

— Nu oficial.

— Sigur că nu. Cu toții va trebui să purtăm treniuri și ochelari.

— Excelentă idee, a spus Otis. Oricum, i-am zis walkiriei c-o voi ține la curent, de vreme ce e responsabilă... știi tu, de misiunile speciale ale lui Odin. Asta e prima pistă bună legată de locul în care se află *respectivul obiect*. Am o sursă de încredere. E un șaș care merge la același psihiatru ca mine. A auzit niște discuții la el în bățatură.

— Vrei să urmărim o pistă pe baza bârfelor din bățatură pe care le-ai auzit în sala de așteptare a psihiatrului tău.

— Ar fi grozav.

Otis s-a aplecat atât de mult în față, că m-am temut să nu cadă de pe scaun.

— Dar va trebui să fiți atenți.

M-am străduit din toate puterile să nu râd. Mă jucasem cu mingea de lavă cu uriașii de foc. Zburasem pe

Ciocanul lui Thor

un vultur pe deasupra acoperișurilor orașului Boston. Scosesem Șarpele Lumii din Golful Massachusetts și îl învinsesem pe Lupul Fenris folosind un ghem. Acum, țapul ăsta îmi spunea să fiu atent.

— Deci unde e *ciocul*? am întrebat. Jotunheim? Niflheim? Thorfartheim?

— Mă tachinezi.

Ochelarii de soare ai lui Otis i-au alunecat într-o parte pe bot.

— Dar *ciocul* e într-un alt loc periculos. E în Provincetown.

— Provincetown, am repetat. În vârful peninsulei Cape Cod.

Îmi aminteam vag de locul ăla. Mama mă dusese acolo într-un weekend de vară, când aveam vreo opt ani. Mi-am adus aminte de plaje, de caramellele sărate, de rulourile cu homar și de o grămadă de galerii de artă. Cel mai periculos lucru pe care îl întâlnisem fusese un pescăruș cu sindromul colonului iritabil.

Otis și-a coborât vocea.

— Este un tumul în Provincetown – tumulul unei *arătări*.

— Țsta-i un fel de tun?

— Nu, nu. E un tumul...

Otis s-a cutremurat.

— Bun, o arătare e o creatură puternică, un fel de strigoi căruia îi place să adune arme magice. Mormântul unei arătări se numește... *tumul*. Îmi pare rău, mi-e greu să vorbesc despre arătări. Îmi amintesc de tata.

Asta ridică o serie de întrebări despre copilăria lui Otis, dar am decis să le las în grija terapeutului său.

— Sunt multe vizuini de strigoi vikingi în Provincetown? am întrebat.

RICK RIORDAN

— Doar una, din câte știu. Dar e suficient. Dacă *acel obiect* e acolo, va fi dificil de recuperat – fiindcă e sub pământ și e păzit de o magie puternică. Ai nevoie de prietenii tăi – piticul și elful.

Asta ar fi fost grozav, dacă aș fi avut vreo idee unde-mi sunt prietenii. Speram că Sam știe mai multe decât mine.

— De ce nu merge Thor să verifice singur tumulul ăsta? am întrebat. Așteaptă... Stai să ghicesc. Nu vrea să atragă atenția. Sau vrea să ne ofere șansa de-a fi eroi. Sau o fi greu, iar el trebuie să ajungă la zi cu câteva emisiuni.

— Ca să fiu cinstit, a spus Otis, noul sezon din *Jessica Jones* tocmai a început.

„Nu-i vina țăpului“, mi-am zis. „Nu merită să fie pocnit.“

— Bine, am spus. Când Sam ajunge aici, vom vorbi despre o strategie.

— Nu-s sigur că e bine să aștept cu tine.

Otis și-a lins o firimitură de pe rever.

— Ar fi trebuit să menționez asta mai devreme, dar cineva... sau *ceva*... m-a urmărit.

Mi s-a ridicat părul pe ceafă.

— Crezi că te-au urmărit până aici?

— Nu sunt sigur, a spus Otis. Sper ca deghizarea mea să-i fi indus în eroare.

„O, splendid“, m-am gândit.

Am cercetat strada cu privirea, dar n-am văzut niciun spion care să-mi sară în ochi.

— Te-ai uitat cu atenție la *acel cineva* sau *ceva*?

— Nu, a recunoscut Otis. Dar Thor are tot felul de dușmani care ar vrea să ne împiedice să-i aducem... *cio-cul* înapoi. Nu le-ar plăcea să vă împărtășesc informații,

Ciocanul lui Thor

în special ultima parte. Trebuie s-o avertizezi pe Samirah că...

POC.

Cum locuiam în Walhalla, eram obișnuit cu armele mortale care zburau de nicăieri, dar tot am fost surprins când un topor s-a înfipt în pieptul blănos al lui Otis.

Am sărit peste masă ca să-l ajut. Sunt fiul lui Frey, zeul fertilității și al sănătății, așa că știu niște trucuri grozave și magice de prim ajutor, dacă am suficient timp la dispoziție. Dar imediat ce l-am atins pe Otis, mi-am dat seama că e prea târziu. Toporul îi străpunsese inima.

— O, Doamne.

Otis a scuipat sânge.

— Acum... voi muri... puțin.

Capul i-a căzut pe spate. Pălăria i s-a rostogolit pe trotuar. Doamna care stătea în spatele nostru a țipat de parcă tocmai ar fi observat că Otis nu era un cățel drăguț, ci un țap mort.

Am măsurat cu privirea acoperișurile de vizavi. Judecând după unghiul toporului, trebuie să fi fost aruncat de undeva de acolo... da. Am surprins o pâlpâire chiar când atacatorul a dispărut – o siluetă în negru purtând un fel de coif de metal.

Se terminase cu ceașca de cafea relaxantă. Mi-am smuls pandantivul magic de la lanțul de la gât și am luat-o la fugă după ucigașul de țapi.

CAPITOLUL 2

*O scenă obișnuită în care se aleargă pe acoperiș
și apar săbii vorbitoare și luptători ninja*

Ar trebui să vă prezint sabia mea.

Jack, fă cunoștință cu lumea. Oameni buni, el e Jack.

De fapt, numele lui e *Sumarbrander*, adică Sabia Verii, dar preferă să i se zică *Jack* din anumite motive. Atunci când Jack simte nevoia să ațipească, adică în majoritatea timpului, stă atârnat de un lănțișor la gâtul meu, sub forma unui pandantiv pe care apare runa lui Frey, *fehu*:

Când am nevoie de ajutorul lui, se transformă într-o sabie și ucide. Uneori trebuie să-l mânuiesc eu. Alteori face asta în timp ce zboară de unul singur și cântă piese pop enervante. Așa face o sabie magică.

Când traversam strada Newbury, Jack mi-a apărut în mână. Lama lui – care e din oțel forjat cu oase, cu două tăișuri și aproape optzeci de centimetri lungime – era inscripționată cu rune care pulsau în diferite culori când Jack vorbea.

— Ce se întâmplă? a întrebat. Pe cine ucidem?

Ciocanul lui Thor

Jack susține că nu e atent la conversațiile mele atunci când e sub formă de pandantiv. Spune că, de regulă, are căștile pe urechi. Nu-l cred, pentru că Jack n-are căști. Și nici urechi.

— Urmărim asasinul, am zis, ferindu-mă de un taxi. A ucis un țap.

— Bine, a spus Jack. Vechea poveste, deci.

Am sărit pe clădirea Pearson Publishing. Îmi petrecusem ultimele două luni învățând să-mi folosesc puterile de einherjar, așa că dintr-o săritură am ajuns pe un pervaz aflat la trei etaje deasupra intrării principale – fără probleme, chiar dacă într-o mână aveam sabia. Apoi am urcat de pe pervaz până pe cornișă pe fațada de marmură albă, comportându-mă ca un adevărat Hulk până am ajuns în vârf.

De cealaltă parte a acoperișului, o siluetă bipedă întunecată tocmai dispărea în spatele unui șir de hornuri. Ucigașul de țapi semăna cu un om, ceea ce excludea omuciderea de tip țap-pe-țap, dar văzusem suficient de multe în cele Nouă Lumi ca să știu că nu oricine semăna cu un om era chiar om. Putea fi un elf, un pitic, un uriaș mic sau chiar un zeu ucigaș înarmat cu un topor (speram că nu e un zeu ucigaș înarmat cu un topor).

Până am ajuns la hornuri, cel pe care-l urmăream sărise pe acoperișul clădirii alăturate. Poate că nu sună impresionant, dar clădirea alăturată era un conac aflat la vreo cincisprezece metri, vizavi de o mică parcare. Ucigașul de țapi nici măcar n-a avut decența să-și rupă gleznele la aterizare. S-a dat peste cap pe acoperișul de bitum, s-a ridicat și a luat-o la fugă. Apoi a sărit înapoi peste strada Newbury și a aterizat pe clopotnița Bisericii Legământului.

— Îl urăsc pe tipul ăsta, am spus.

RICK RIORDAN

— De unde știi că-i un tip? a întrebat Jack.

Sabia avea mintea ascuțită. (Scuze, îmi place jocul ăsta de cuvinte.) Hainele negre și largi ale ucigașului de țapi și coiful metalic de războinic te împiedicau să-i ghicești sexul, dar am decis să-l consider bărbat deocamdată. Nu-s sigur de ce. Cred că ideea unui ucigaș de sex masculin mi se părea mai enervantă.

Am făcut câțiva pași în spate, am luat-o la fugă și am sărit spre biserică.

Mi-ar plăcea să spun că am aterizat pe clopotniță, că l-am încătușat pe ucigaș și că l-am anunțat: „Mergi la mititica pentru uciderea dobitoacei!”

În schimb... Biserica Legământului are niște vitralii frumoase realizate de Tiffany pe la 1890. În stânga lăcașului, o fereastră are o crăpătură mare în partea de sus. Din vina mea.

M-am izbit de acoperișul înclinat al bisericii și am alunecat, apucându-mă de burlan cu mâna dreaptă. Durerea m-a săgetat până în unghii. M-am legănat pe margine, dând din picioare și lovind frumosul vitraliu chiar în dreptul pruncului Iisus.

Partea bună: faptul că atârnam într-un echilibru precar de acoperiș mi-a salvat viața. În timp ce mă zvârcoleam, de sus a apărut un topor care mi-a retezat nasturii gecii de blugi. Un centimetru a lipsit ca să-mi despice pieptul.

— Hei! am strigat.

Am tendința să mă plâng când oamenii încearcă să mă omoare. Sigur, în Walhalla, noi, einherjarii, ne omorâm întruna și înviem la timp pentru cină. Dar în afara Walhallei, eram foarte ușor de ucis. Dacă muream în Boston, nu mai primeam o a doua șansă cosmică.

Ciocanul lui Thor

Asasinul de țapi mă privea din vârful acoperișului. Slavă zeilor, părea să fi rămas fără topoare de aruncat. Din păcate, avea sabia scoasă. Jambierele și tunica lui erau din blană neagră. Cămașa de zale mânjită cu funingine îi atârna lejer pe piept. Coiful negru de fier avea zale în partea de jos – noi, vikingii, o numim grumăjer – care-i acopereau complet gâtul și ceafa. Trăsăturile îi erau ascunse de o apărătoare de față semănând cu un lup care-și arată colții.

Normal că era un lup. Lupul e iubit în toate cele Nouă Lumi. Există scuturi cu lupi, căști cu lup, *screen savere* cu lupi, pijamale cu lupi și zile de naștere cu teme legate de lupi.

Eu nu prea iubesc lupii.

— Să-ți dau un sfat, Magnus Chase.

Vocea asasinului avea modulații, trecând de la sopran la bariton, ca și cum ar fi fost modificată printr-un dispozitiv de distorsionare a vocii.

— Nu te apropia de Provincetown.

Degetele mâinii stângi mi s-au încleștat pe mânerul sabiei.

— Jack, fă-ți treaba.

— Ești sigur? a întrebat Jack.

Asasinul a icnit. Din anumite motive, oamenii sunt adesea șocați când află că sabia mea poate vorbi.

— Vreau să spun, a continuat Jack, știu că tipul ăsta l-a ucis pe Otis, dar *toată lumea* îl ucide pe Otis. Face parte din atribuțiile lui să fie ucis.

— Taie-i capul sau ceva de genul ăsta! am strigat.

Asasinul, care nu era un idiot, s-a întors și a luat-o la fugă.

— Prinde-l! i-am spus lui Jack.

RICK RIORDAN

— De ce trebuie să fac *eu* toată munca grea? s-a plâns Jack.

— Pentru că eu atârni aici și tu nu poți fi ucis!

— Doar fiindcă ai dreptate nu înseamnă că e în regulă.

L-am aruncat în sus. Jack s-a îndepărtat învârtindu-se, zburând după ucigașul de țapi, în vreme ce cânta o variantă proprie a piesei *Shake It Off*¹. (N-am reușit niciodată să-l conving că versul ăla nu e „cheese graters gonna grate, grate, grate, grate, grate“.)

Chiar și după ce mi-am eliberat mâna stângă, mi-a luat câteva secunde să mă ridic pe acoperiș. Undeva, spre nord, loviturile de sabie răsunau din clădirile de cărămidă. Am alergat în direcția aceea, sărind peste turlele bisericii, și m-am aruncat pe deasupra străzii Berkeley. Am sărit de pe un acoperiș pe altul până când l-am auzit pe Jack urlând în depărtare: „AU!“

E neobișnuit să intri în luptă pentru a vedea dacă sabia ta e teafără, dar eu asta am făcut. La intersecția cu strada Boylston, m-am urcat pe peretele unui garaj, am ajuns la nivelul acoperișului și l-am găsit pe Jack luptând... mă rog, dacă nu ca să-și salveze viața, măcar demnitatea.

Jack se lăuda adesea că avea cea mai ascuțită lamă din cele Nouă Lumi. Putea să taie orice și să lupte cu zece dușmani deodată. Încinam să-l cred, de vreme ce-l văzusem cu ochii mei doborând uriași de mărimea unor zgârie-nori. Cu toate astea, ucigașul de țapi îl silea fără niciun efort să se retragă de pe acoperiș. Asasinul o fi fost mic, dar era puternic și rapid. Sabia lui întunecată scotea scântei când se încrucișa cu Jack. De fiecare dată când cele două lame se loveau, Jack striga: „Au! Au!“

---

¹ Piesă aparținând cântăreței americane Taylor Swift.

Ciocanul lui Thor

Nu știam dacă Jack chiar era în pericol, dar trebuia să-l ajut. Întrucât n-aveam altă armă și nu-mi plăcea să lupt cu mâinile goale, am alergat spre cel mai apropiat stâlp de iluminat și l-am smuls din ciment.

O să ziceți că mă laud. Sincer, nu-i așa. Stâlpul era pur și simplu cel mai la îndemână obiect asemănător cu o armă pe care l-am putut găsi – cu excepția unui Lexus parcat, și nu eram destul de puternic să mânuiesc un automobil de lux.

L-am atacat pe ucigașul de țapi cu un corp de iluminat lung de șase metri. Asta i-a atras atenția. Când s-a întors spre mine, Jack a lovit, făcându-i asasinului o tăietură adâncă în coapsă. Ucigașul de țapi a mârâit și s-a clătinat.

Asta era șansa mea. L-aș fi putut doborî. În schimb, când eram la trei metri de el, un urlet îndepărtat a despicat aerul și m-a făcut să înlemnesc.

„La naiba, Magnus“, probabil că-ți spui, „era doar un urlet îndepărtat. Ce-i așa grav?“

Poate v-am spus că nu-mi plac lupii. Când aveam paisprezece ani, doi lupi cu ochi albaștri strălucitori mi-au ucis mama. Recenta întâlnire cu Fenris nu-mi sporise aprecierea față de specia asta.

Urletul acela îi aparținea *cu siguranță* unui lup. Venea de undeva dinspre Boston Common, reverberând în zgârie-nori, înghețându-mi sângele-n vine. Era *exact* același sunet pe care-l auzisem în noaptea morții mamei – flămând și triumfător, urletul unui monstru care a dat de pradă.

Am scăpat din mână stâlpul, care a zăngănit pe asfalt. Jack s-a apropiat în zbor.

— Ăăă, seňor... ne mai luptăm cu tipul ăsta sau nu?

Asasinul s-a retras împleticindu-se. Blana neagră cu care îi erau acoperite jambierele lucea de la sânge.

RICK RIORDAN

— Așa începe totul.

Vocea lui părea și mai distorsionată.

— Ai grijă, Magnus. Dacă mergeți în Provincetown, veți cădea în mâinile dușmanului vostru.

M-am uitat fix la masca aceea înfiorătoare. Mă simțeam de parcă aveam iar paisprezece ani și eram singur pe alea din spatele blocului în noaptea în care murise mama. Mi-am amintit cum priveam scara de serviciu de pe care tocmai căzusem, iar lupii urlau în sufrageria noastră. Apoi explodaseră ferestrele.

— Cine... cine ești? am îngăimat.

Asasinul a scos un râs gutural.

— Întrebarea e greșită. Întrebarea corectă e asta: Ești pregătit să-ți pierzi prietenii? Dacă nu, ar trebui să lași ciocanul lui Thor acolo unde e.

S-a întors spre marginea acoperișului și s-a răsturnat.

Am alergat spre margine în timp ce un stol de porumbei și-a luat zborul, ca un nor albastru-cenușiu deasupra pădurii de hornuri din Back Bay. Dedesubt, nicio mișcare, niciun cadavru, nici urmă de asasin.

Jack s-a apropiat în zbor.

— L-aș fi putut învinge. M-ai prins nepregătit. N-am avut timp să-mi fac încălzirea.

— Săbiile n-au nevoie de încălzire, am spus.

— O, scuzați-mă, domnule expert în tehnici eficiente de încălzire!

O pană de porumbel a plutit până în buza acoperișului și s-a înfipt în balta de sânge a asasinului. Am ridicat pana cea mică și am privit cum se îmbibă cu lichidul roșu.

— Acum ce facem? a întrebat Jack. Și ce-a fost cu urlatul ăla de lup?

Ciocanul lui Thor

Pe trompele lui Eustachio mi s-a scurs apă sloi, care mi-a lăsat un gust rece și amar în gură.

— Nu știi, am spus. Indiferent ce-o fi fost, acum s-a oprit.

— Mergem să vedem?

— Nu! Adică... până ne-am da seama de unde vine sunetul, ar fi prea târziu ca să facem ceva în sensul ăsta. În plus...

Am studiat pana de porumbel însângerată. M-am întrebat cum de ucigașul de țapi dispăruse atât de iute și ce știa despre lipsa ciocanului lui Thor. Ecoul vocii lui distorsionate mi-a răsunat în minte: „Ești pregătit să-ți pierzi prietenii?“

Ceva legat de asasin părea în neregulă... și foarte familiar.

— Trebuie să ne întoarcem la Sam.

L-am înșfăcat pe Jack de mâner și m-a cuprins obo-seala.

Dezavantajul unei săbii care lupta de una singură era că, orice făcea Jack, eu plăteam prețul imediat ce revenea la mine în mână. Am simțit cum îmi apar vânătăi pe brațe – câte una pentru fiecare dată când Jack fusese lovit de cealaltă sabie. Picioarele îmi tremurau de parcă aș fi făcut fandări toată dimineața. Mi s-a pus un nod în gât de la emoție – rușinea lui Jack pentru că îl lăsase pe asasin să lupte cu el până ajunseseră în impas.

— Hei, prietene, i-am spus, cel puțin l-ai tăiat. E mai mult decât am făcut eu.

— Da, bine...

Jack părea jenat.

Știam că nu-i place să-mi împărtășească părțile rele.

— Poate ar trebui să te odihnești un minut, señor. Nu ești în formă...

RICK RIORDAN

— Sunt bine, am spus. Mulțumesc, Jack. Te-ai descurcat bine.

L-am făcut pandantiv la loc, apoi am prins piatra de lănțișorul de la gât.

Jack avea dreptate în legătură cu un lucru: aveam nevoie de odihnă. Îmi venea să mă târăsc în Lexusul acela frumos și să trag un pui de somn, dar dacă asasinul de țapi hotăra să se întoarcă la Thinking Cup și o prindea pe Sam nepregătită...

Am tăiat-o pe acoperișuri, sperând să n-ajung prea târziu.

CAPITOLUL 3

*Prietenii mă protejează nespunându-mi
absolut nimic. Mulțumesc, prieteni*

La cafenea, Sam stătea aplecată deasupra corpului lui Otis.

Clienții intrau și ieșeau din Thinking Cup, ocolindu-l de departe pe șaful mort. Nu păreau alarmați. Poate că-l vedeau pe Otis ca pe un om fără adăpost care a leșinat. Câțiva dintre cei mai buni prieteni ai mei erau oameni fără adăpost. Știam cât de eficient reușeau să îndepărteze oamenii.

Sam s-a încruntat la mine. Sub ochiul stâng îi apăruse o nouă vânătaie portocalie.

— De ce a murit informatorul nostru?

— E o poveste lungă, am spus. Cine te-a lovit?

— E tot o poveste lungă.

— Sam...

Mi-a făcut semn că nu-i nimic grav.

— Sunt bine. Dar te rog spune-mi că nu l-ai omorât pe Otis pentru că mi-a mâncat biscuitul.

— Nu. Dacă ar fi mâncat biscuitul *meu*...

— Ha, ha. Ce s-a întâmplat?

Ochiul lui Sam încă mă îngrijora, dar am făcut tot posibilul să-i povestesc despre ucigașul de șaful. Între timp, Otis începuse să se dezintegreze, topindu-se în vapori albi ca gheața carbonică. În scurt timp, nu mai

RICK RIORDAN

rămăsese nimic din el decât haina, ochelarii, pălăria și toporul care-l omorâse.

Sam a ridicat arma asasinului. Lama nu era mai mare decât un *smartphone*, dar părea ascuțită. Pe metalul întunecat erau gravate rune mânjite cu funingine.

— Fier forjat de uriași, a spus Sam. E vrăjit. Greutate perfectă. E o armă prea valoroasă ca să fie lăsată în urmă.

— Ce bine. Nu mi-ar fi plăcut ca Otis să fi fost omorât cu o armă ieftină.

Sam m-a ignorat. Se descurca destul de bine la capitolul ăsta.

— Zici că criminalul purta un coif cu cap de lup?

— Asta restrânge la jumătate numărul nemernicilor din cele Nouă Lumi.

Am arătat spre haina goală a lui Otis.

— Unde i-a dispărut trupul?

— Otis? O să fie bine. Creaturile magice se nasc din ceața din Ginnungagap. Când mor, corpurile lor se întorc în ceața aceea. Otis ar trebui să repara undeva în apropierea stăpânului său. Să sperăm că la timpul potrivit ca Thor să-l omoare din nou la cină.

Mi s-a părut ciudat să speri la așa ceva, dar nu mai ciudat decât dimineața pe care tocmai o avusesem. M-am așezat înainte să mă lase genunchii. Mi-am sorbit cafeaua care acum era rece.

— Ucigașul de țapi știa despre dispariția ciocanului, am spus. Mi-a zis că dacă mergem în Provincetown vom cădea în mâinile dușmanului nostru. Crezi că s-a referit la...

— La Loki?

Sam s-a așezat lângă mine. A aruncat toporul pe masă.

Ciocanul lui Thor

— Sunt sigură că e implicat el cumva. Mereu e implicat.

N-o puteam învinovăți că era înverșunată. Lui Sam nu-i plăcea să vorbească despre zeul înșelăciunii și șmecheriei. În afară de faptul că era rău, mai era și tatăl ei.

— Mai ai vești de la el? am întrebat.

— Doar câteva vise.

Sam și-a rotit cana de cafea de parcă ar fi învârtit discul unui seif.

— Șoapte, avertismente. A fost preocupat în general de... Nu contează. Nu-i important.

— Pare important.

Privirea lui Sam era intensă și arzătoare, ca buștenii dintr-un șemineu înainte să se aprindă.

— Tata încearcă să-mi distrugă viața personală, a spus. Nu-i nimic nou. Vrea să mă distragă. Bunicii mei, Amir...

A făcut o pauză.

— Nu-s lucruri cu care să nu mă pot descurca. N-are nimic de-a face cu problema noastră cu ciocanul.

— Ești sigură?

Expresia ei mi-a spus să-mi văd de treabă. Pe vremuri, dacă o agasam prea tare, mă trântea de un perete și îmi pune brațul de-a curmezișul gâtului. Faptul că încă nu mă sufocase era un semn de prietenie tot mai sinceră.

— Oricum, a spus Sam, Loki n-ar putea fi ucigașul tău de țapi. El n-ar putea mânui așa toporul.

— De ce nu? Adică știu că teoretic e înlănțuit în închiisoarea de maximă securitate din Asgard pentru omor sau așa ceva, dar nu pare să-i fie greu să-mi vină pe cap de câte ori are chef.

— Tata își poate proiecta imaginea sau poate apărea în vise, a spus Sam. Dacă se concentrează intens, pentru

RICK RIORDAN

o perioadă limitată de timp, poate produce suficientă energie pentru a se materializa.

— Ca atunci când se vedea cu mama ta.

Sam și-a demonstrat din nou afecțiunea față de mine prin faptul că nu mi-a zdrobit capul cu o bâtă. Era un adevărat festival al prieteniei aici, la Thinking Cup.

— Da, a spus. Poate ieși din închisoare în felul ăsta, dar nu-i suficient de solid ca să mânuiască arme magice. Zeii s-au asigurat de asta atunci când i-au vrăjit legăturile. Dacă ar putea ridica o sabie vrăjită, s-ar putea elibera până la urmă.

Probabil că asta avea sens în nebunia ce caracteriza miturile scandinave. Mi-l și închipuiam pe Loki într-o peșteră, ținut cu brațele și picioarele depărtate și prinse cu legături făcute – căh, îmi era greu până și să mă gândesc la asta – din intestinele propriilor fii uciși. Zeii se ocupaseră de asta. De asemenea, mai atârnaseră deasupra capului lui Loki un șarpe care-i picura venin pe față pe vecie. Justiția din Asgard nu pune mare preț pe milă.

— Ucigașul de țapi ar putea lucra pentru Loki, am spus. Ar putea fi un uriaș. Ar putea fi...

— Ar putea fi oricine, a spus Sam. După felul în care-l descrii – cum s-a luptat și s-a mișcat – pare să fie un einherjar. Poate chiar o walkirie.

Stomacul mi s-a strâns ghem. Mi l-am și imaginat rostogolindu-se pe trotuar lângă pălăria lui Otis.

— Cineva din Walhalla. De ce ar face cineva...?

— Nu știu, a spus Sam. Oricine ar fi, el sau ea nu vrea să urmărim drumul ăsta către ciocanul lui Thor. Dar n-avem de ales. Trebuie să acționăm rapid.

— Ce-i cu graba asta? am întrebat. Ciocanul lipsește de luni bune. Uriașii încă n-au atacat.

Ciocanul lui Thor

Ceva din ochii lui Sam mi-a amintit de felul în care se învârteau în valuri plasele lui Ran, zeița mării, stârnind spiritele celor înecați. Nu era o amintire plăcută.

— Magnus, a spus ea, evenimentele se precipită. Ultimele misiuni în Jotunheim... uriașii sunt neliniștiți. Au invocat farmece uriașe care să ascundă lucrurile pe care le fac, dar sunt sigură că armate întregi s-au pus în mișcare. Se pregătesc de-o invazie.

— Să invadeze... ce?

Briza a făcut ca hijabul să-i fluture în jurul feței.

— Locul *ăsta*, Magnus. Și dacă ajung să distrugă Midgardul...

În ciuda căldurii soarelui, am simțit cum mă ia cu fiori. Sam îmi explicase că Bostonul se afla în centrul Arborelui Lumii, Yggdrasil. Era cel mai ușor loc de trecere între cele Nouă Lumi. Mi-am imaginat umbrele uriașilor căzând pe strada Newbury și pământul cutremurându-se sub cizmele de fier de mărimea unor tancuri Panzer.

— Singurul lucru care-i reține, a spus Sam, e că se tem de Thor. Asta se întâmplă de secole. Nu vor lansa o invazie de proporții decât dacă-s siguri că el e vulnerabil. Dar sunt din ce în ce mai îndrăzneți. Încep să creadă că poate a venit momentul...

— Thor e doar unul dintre zei, am spus. Dar Odin? Sau Tyr? Sau tata, Frey? Ei nu pot lupta cu uriașii?

Imediat ce am spus asta cu voce tare, a părut ridicol. Odin era imprevizibil. Când apăruse, fusese mai interesat să ofere prezentări motivaționale în PowerPoint decât să lupte. Pe Tyr, zeul vitejiei și al luptei corp la corp, nici nu-l întâlnisem. În ce-l privește pe Frey... tata era zeul verii și al fertilității. Dacă voiai să înflorească florile, să se coacă recoltele sau să te vindeci după ce

RICK RIORDAN

te-ai tăiat cu o foaie de hârtie, el era cel mai potrivit. Ar fi speriat el hoardele din Jotunheim? Probabil că nu.

— Trebuie să oprim invazia *înainte* să înceapă, a spus Sam. Ceea ce înseamnă să găsim ciocanul Mjolnir. Ești sigur că Otis a spus Provincetown?

— Da. Tumulul unei arătări. E de rău?

— Pe o scară de la unu la zece, e undeva pe la douăzeci. O să avem nevoie de Hearthstone și de Blitzen.

În ciuda situației, posibilitatea de a-mi revedea vechii amici m-a bucurat.

— Știi unde sunt?

Sam a ezitat.

— Știu cum să iau legătura cu ei. S-au ascuns într-una dintre ascunzătorile lui Mimir.

Am încercat să procesez informația. Mimir, capul tăiat al zeului, care dădea apa din fântâna cunoașterii la schimb pe ani de sclavie, care le ordonase lui Blitz și lui Hearth să fie cu ochii pe mine în perioada în care fusem lipsit de adăpost pentru că eram „important pentru soarta lumilor“, care avea o afacere inter-lumi dubioasă cu aparate pachinko și alte proiecte suspecte – Mimir avea o colecție de ascunzători. M-am întrebat dacă le cerea prietenilor mei chirie.

— De ce se ascund Blitz și Hearth?

— O să-i las pe ei să-ți explice, a spus Sam. N-au vrut să te îngrijezi.

Era atât de *puțin* amuzant, că am izbucnit în râs.

— Au dispărut fără un cuvânt pentru că n-au vrut să mă *îngrijeze*?

— Uite, Magnus, ai avut nevoie de timp ca să te antrenezi – ca să te instalezi în Walhalla și să te obișnuiești cu puterile tale de einherjar. Lui Hearthstone și Blitzen le-a apărut un semn rău în rune. Și-au luat

Ciocanul lui Thor

măsuri de precauție, rămânând ascunși. Totuși, pentru misiunea asta...

— Un semn rău. Sam, ucigașul a spus că trebuie să fiu pregătit să-mi pierd prietenii.

— Știu.

Și-a luat cafeaua. Degetele îi tremurau.

— Vom fi atenți, Magnus. Dar când e vorba de mormântul unei arătări... magia runelor și priceperea în subteran ar putea cântări mult. Vom avea *nevoie* de Hearth și de Blitz. O să iau legătura cu ei după-amiază. Apoi, îți promit, o să te pun la curent cu tot.

— Mai e ceva?

Deodată m-am simțit de parcă în ultimele șase săptămâni aș fi stat la masa copiilor de Ziua Recunoștinței. Ratasem toate conversațiile importante dintre adulți. Nu-mi plăcea la masa copiilor.

— Sam, nu trebuie să mă protejezi, am spus. Sunt deja mort. Sunt un nenorocit de războinic al lui Odin, care locuiește în Walhalla. Lasă-mă să te ajut.

— Așa vei face, mi-a promis ea. Dar *ai avut nevoie* de timp ca să te antrenezi, Magnus. Când am plecat în căutarea Sabiei Verii, am avut noroc. Pentru ce urmează... vei avea nevoie de toată priceperea.

Teama din vocea ei m-a făcut să mă cutremur.

Nu considerasem că fuseserăm *norocoși* când recupe-rasem Sabia Verii. Era să murim de mai multe ori. Trei tovarăși de-ai noștri își dăduseră viața. Abia reușiserăm să-i împiedicăm pe Lupul Fenris și pe alți uriași de foc să distrugă cele Nouă Lumi. Dacă ăsta era noroc, nu voiam să știu cum arată ghinionul.

Sam s-a întins peste masă. Mi-a luat biscuitul cu portocale și merișoare și a început să-l ciugulească pe margine. Glazura avea aceeași culoare ca ochiul ei învinețit.

RICK RIORDAN

— Ar trebui să mă întorc la școală. Nu mai pot rata încă o oră de fizică avansată. După-amiază am câteva probleme de rezolvat acasă.

Mi-am amintit ce spusese despre Loki, care încerca să-i distrugă viața personală, și urma aceea de îndoială când rostise numele lui Amir.

— Cu ce te pot ajuta? Vrei să mă opresc la Fadlan's Falafel și să vorbesc cu Amir?

— Nu!

Obrajii i s-au îmbujorat.

— Nu, mulțumesc. Mai bine nu. Nu.

— Deci *nu*.

— Magnus, știi că ești bine intenționat. Am multe pe cap, dar mă descurc. Ne vedem diseară la ospățul în onoarea...

A făcut o grimasă.

— Știi tu, a nou-venitului.

Se referea la sufletul după care plecase. În calitate de walkirie responsabilă, Sam trebuia să fie prezentă la ospățul de seară, pentru a-l prezenta pe cel mai nou einherjar.

I-am studiat vânătaia de sub ochi și m-am gândit la ceva.

— Sufletul ăsta pe care l-ai cules, am spus, adică noul einherjar... el te-a lovit?

Sam s-a încruntat.

— E complicat.

Întâlnisem einherjari violenți, dar niciunul care să îndrăznească să lovească o walkirie. Asta era adevărată sinucidere, chiar și pentru cineva care era deja mort.

— Ce idiot... Stai. Are vreo legătură cu urletul de lup pe care l-am auzit dinspre Commons?

Ochii căprui ai lui Sam mocneau, gata să ia foc.

Ciocanul lui Thor

— O să auzi mai multe diseară.

S-a ridicat și a luat toporul asasinului.

— Acum întoarce-te în Walhalla. În această seară vei avea plăcerea să-l întâlnești...

S-a oprit, cântărindu-și bine cuvintele.

— Pe fratele meu.